

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

La guerra d'Espanya constituirà aquests dies el tema preferent dels debats de la XVIII Assemblea de la Societat de Nacions, la sessió d'obertura de la qual ha estat presidida pel cap de la delegació espanyola i president del Consell de ministres espanyol, Dr. Negrin, qui ha dit davant l'Assemblea: «... que les vostres resolucions facin regnar els principis del Pacte, la bona fe i el respecte als compromisos». Així mateix, el delegat hindú, Aga Khan, que ha estat elegit, per unanimitat, president de l'Assemblea, ha fet aquestes declaracions: «Mai com ara no ha estat tan necessària la col·laboració internacional. Hi ha el fet que la pau i els principis de la S. de N. han sofert una ofensiva considerable i —afegeix— farem tot el que sigui possible per tal d'ajudar la S. de N. en la seva tasca de suprimir les causes de la guerra, i per a l'establiment de la pau a tot el món». La sinceritat i l'expressió de sentiments que revelen les primeres paraules pronunciades davant l'Assemblea, no s'haurien d'apartar de les directrius dels debats per tal que recaiguessin resolucions eficients en ordre als greus perills que amenacen la pau del món. Una esperança de col·laboració col·lectiva s'acaba d'obtenir amb la celebració de la Conferència de Nyon, que, sota la direcció de França, ha tingut un èxit innegable per la rapidesa amb què s'ha arribat a un acord sobre la defensa de la lliure navegació en la Mediterrània. Si en aquest aspecte de defensa contra la pirateria, s'hi ha providenciat ràpidament i enèrgica, sense vacil·lacions de cap mena, per què no s'ha de fer altre tant sobre tots els actes d'agressió i crebantament dels pactes internacionals per a garantir d'una vegada una pau estable i vertadera? Cada dia és més compromesa la situació de l'organisme ginebrí, i per a convèncer de la raó de la seva existència, han de parlar els fets, amb decisions que es compleixin i que mantinguin les relacions internacionals a cobert de tota incubació de perills, dissortadament massa tolerats.— ALFIL.

SIGUEM CONSEQUENTS

Entorn de la formidable ofensiva portada a cap amb tant d'encert, constatem que s'ha exagerat un xic l'optimisme. Sempre són grates les victòries i per aquest fet lògicament la moral s'enrobusteix. Hem de tenir, però, en compte, que el front i la reraguarda no sempre tenen els mateixos visos.

A les trinxeres la moral empeny a la lluita, enardeix de manera inusitada els combatents per anihilar d'una vegada l'enemic. En l'optimisme i la moral del front hi recolza una gran fe i l'absoluta confiança en el triomf, malgrat saber que davant hi tenim un adversari potent, ben pertretxat i gens fàcil de vèncer-lo. Es sols amb energia i disciplina que se l'inutilitza i que se'l fa recular.

La reraguarda té facetes més puerils i volubles. Quan un revés us aclapara (consti que parlo de la reraguarda), plana damunt vostre un pessimisme que fa compassió per la manca de convicció que demostra. Però quan es succeeixen un seguit de victòries, us abandoneu a un optimisme massa confiat.

No vull ara parlar del pessimisme dels convençuts ni dels «amfibis», vull tan sols que es tingui en consideració l'esfonsament en què podria caure la nostra gloriosa gesta, per efecte d'un optimisme mal entès.

Optimisme sí, a totes hores; el convenciment de què guanyarem no deu mai abandonar-vos; la fe del triomf tingueu-la i ben certa, car no endebades hem fet i farem l'esforç gegantí d'aguantar, amb més o menys mitjans, els invasors estrangers.

No us deixeu portar per la il·lusió de què unes victòries representen l'anorreament de la facció. Ans al contrari; penseu només que és el començar de la seva desfeta, i que aquests fets d'armes són el preàmbul de successives i formidables operacions. Per això serà més indispensable i necessari encara el ferm concurs de la nostra reraguarda.

S'apropa l'època més a propòsit per a la guerra, i durant aquest temps fins a l'hivern, ha d'haver vençut l'Espanya Republicana, ja que sortosament compta amb la cohesió de tota la massa antifeixista.

Nosaltres, tenim la reraguarda més vinculada amb el front; la tenim amb més compenetració moral; sent amb més intensitat les epopeies de la lluita. Però, també, nosaltres, li oferim el premi del fi de la lluita. A ella i al món sencer. Als uns com a prevenció; als altres com a norma.

Reclamem tan sols que cada pas endavant nostre l'avanceu vosaltres amb entusiasme en bé de la unió i del millorament. Cada pam conquerit, ansia més l'activitat resoluta del treball. Quant més guanyem nosaltres, més necessitem la vostra ajuda.

¡Endavant, doncs, tots plegats! ¡Amb entusiasme! ¡Amb daler!

Res de pessimisme, però tampoc d'optimisme suïcida. Tot just hem començat, i cal un esforç serè i ben organitzat. Siguem conseqüents.

Alcorisa, 8 setembre 1937.

RAMON VERDAGUER SALA